

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

16346 *Llei 8/2020, de 16 de desembre, per la qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

PREÀMBUL

I

La confluència de factors de diversa índole, com la caiguda sostinguda de preus percebuts pels agricultors; l'augment de la freqüència dels danys per fenòmens climàtics extrems, en particular en els últims mesos, en què s'han succeït, pràcticament sense interrupció, fenòmens tan adversos com les depressions aïllades en nivells alts (DANA) encadenades i la borrasca Gloria; les tensions comercials, la volatilitat de les cotitzacions de les primeres matèries, l'increment dels costos dels inputs agraris i ramaders, com l'energia, l'impuls creixent d'exigències en la producció, i la falta d'equilibri en la fixació de preus en la cadena alimentària, han conduït a una situació de crisi sense precedents del sector agrari que obliga els poders públics a intervenir-hi de manera urgent.

D'altra banda, el sector agrari és vulnerable per les seves pròpies característiques, atès que es tracta d'un sector molt atomitzat, estacionari i amb una elevada rigidesa de la demanda, per la mateixa naturalesa perible de la producció, i de manera gradual ha tendit cap a un desequilibri estructural del mercat, que en l'actualitat ha arribat a cotes sense precedents, amb la consegüent pèrdua de teixit productiu i d'ocupació en el camp.

Aquest fenomen, que és comú en països del nostre entorn, ha propiciat que la Comissió Europea i el Parlament Europeu, mitjançant diferents comunicacions, hagin anat aprofundint en l'anàlisi i en la identificació dels problemes reals. A totes aquestes iniciatives s'hi han sumat altres institucions europees, com el Consell de Ministres de Competitivitat i Agricultura o el Comitè Econòmic i Social, que han evidenciat la gravetat i l'extensió global d'aquest problema, i han subratllat la necessitat que els estats adoptin mesures i ampliïn el marc normatiu significativament en temps recents, amb una aposta essencial a favor del reequilibri de la cadena i amb una ampliació notable del marge d'acció per als estats membres. S'ha de tenir en compte que el nombre i la mida dels agents varien en les diferents etapes de la cadena de subministrament agrícola i alimentari. Hi ha diferències en el poder de negociació, que es corresponen amb la dependència econòmica del proveïdor respecte del comprador, i és probable que conduïxin al fet que els agents més grans imposin pràctiques comercials deslleials als agents més petits.

Així, en el marc de la cadena de subministrament agrícola i alimentari, es produeixen sovint desequilibris importants pel que fa al poder de negociació entre proveïdors i compradors de productes agrícoles i alimentaris. Aquests desequilibris en el poder de negociació és probable que conduïxin a pràctiques comercials deslleials, si els socis comercials de mida i poder més grans tracten d'imposar determinades pràctiques o disposicions contractuals que els beneficien en relació amb una transacció de venda. Aquestes pràctiques, per exemple, poden apartar-se en gran mesura de les bones conductes comercials, ser contràries a la bona fe i a un tracte just i imposar-se de manera

unilateral per una de les parts a l'altra; o imposar una transferència desproporcionada i injustificada de risc econòmic d'una de les parts a l'altra; o imposar un desequilibri important de drets i obligacions a una de les parts.

Com a conseqüència de tot el que s'ha exposat, el Govern va aprovar el Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació, que després de la seva convalidació pel Congrés dels Diputats s'ha tramitat com a projecte de llei.

II

Les circumstàncies descrites obliguen els poders públics a adoptar mesures enfocades a millorar la rendibilitat de les explotacions agràries. Cal destacar per la seva immediatesa les que mitiguin les dificultats extremes en què se situa una bona part del sector dedicat a la producció primària. Es tracta d'actuacions de caràcter urgent i totalment inajornable, que tenen com a finalitat evitar l'abandonament de les explotacions agràries i assegurar en la mesura que es pugui un repartiment equitatiu dels costos socials, ambientals, de competitivitat i de sostenibilitat, que es residencien de manera agreujada en els operadors que dediquen els seus esforços al sector primari i, molt especialment, a les baules menys protegides i més vulnerables, que permetin el manteniment de les explotacions agràries i les dotin d'estabilitat.

Per aquest motiu, la present Llei incorpora un conjunt sistemàtic de mesures concretes i amb efectes tangibles, que redueixin els factors perjudicials i garanteixin el nivell de vida, destinades a millorar la posició negociadora, l'equitat de les relacions i el repartiment just dels costos generals del sector primari.

Com a element primordial, s'introdueixen únicament mesures reguladores puntuals en l'àmbit de la cadena alimentària l'adopció de les quals es considera inajornable, pels motius assenyalats. S'anticipa a la futura reforma en profunditat, que està previst que s'emprenqui més endavant, de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària, per tal d'incorporar en aquell moment a la regulació esmentada el que disposa la Directiva (UE) 2019/633 del Parlament Europeu i del Consell, de 17 d'abril de 2019, relativa a les pràctiques comercials deslleials en les relacions entre empreses en la cadena de subministrament agrícola i alimentari, la qual s'ha d'emprendre sense demora, i s'ha d'assegurar la participació pública, en especial, de tots els agents socials que intervenen en la cadena alimentària, així com d'institucions públiques i privades. Malgrat que la Llei ha funcionat, hi ha elements que ara requereixen mesures urgents per assegurar-ne la plena eficàcia.

L'activitat dels poders públics ha de partir d'un enfocament diferenciat respecte d'altres subsectors econòmics, de manera que s'asseguri un funcionament correcte que parteixi de la garantia necessària de la cadena de valor, que pugui ser sostenible per a tots els operadors, i també millori la posició dels consumidors i usuaris.

La novetat principal en l'àmbit de la cadena alimentària consisteix a obligar que cada operador aboni a l'immediatament anterior un preu igual o superior al cost de producció del producte en què hagi incorregut l'operador esmentat, de manera que es preservi aquest valor agregat creixent que fonamenta un dels eixos vertebradors de l'acció pública en aquest sector, que contribueixi a augmentar-ne la competitivitat global a través del valor afegit i que, en últim terme, reverteixi en benefici de tota la societat. Així mateix, es prevé que l'operador que efectui la venda final del producte al consumidor pugui fer repercutir a cap dels operadors anteriors el risc empresarial derivat de la seva política comercial en matèria de preus oferts al públic.

També es preveu com a novetat destacada la inclusió del cost de producció en el preu com a element mínim dels contractes. En el text originari de la Llei es té en compte, en la composició del preu, el conjunt de factors objectius, verificables i no manipulables que s'han d'establir expressament en el contracte, si bé no inclou expressament un factor que es considera essencial per a la seva determinació com és el cost de producció.

Amb la finalitat d'assegurar el compliment d'aquestes premisses, la norma incorpora una llista exemplificativa d'elements que cal considerar per a les explotacions agràries, com ara les llavors, els fertilitzants, els pesticides, l'energia o la maquinària, i índexs que, entre d'altres, es puguin utilitzar per assegurar aquesta objectivitat en la seva determinació, com els publicats pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. Aquesta mesura és d'una importància capital, atès que permet tancar el cercle de la cadena de valor, ja que la seva lliure determinació de conformitat amb les regles de mercat permet cohonestar la lliure formació de la voluntat i l'autoregulació de l'oferta i la demanda amb l'assegurament que aquests costos efectius de producció –que, a més, s'han de cobrir amb el preu i han d'aparèixer així en el contracte– no es destrueixen en estadis successius de la cadena.

En aquest punt, s'introdueixen precisions amb la finalitat d'impedir que en aquesta determinació del cost s'introdueixin factors que el distorsionin, com les referències circulars, és a dir, les que s'obtenen de preus participats per altres operadors o pel mateix operador.

D'altra banda, cal destacar l'exigència innovadora que les activitats promocionals que es duguin a terme en l'àmbit d'aplicació de la Llei de la cadena es despleguin en un marc equitatiu d'obligacions i drets, entre els quals cal destacar que es basi en l'acord i la llibertat de pactes, per als quals s'estableixen uns continguts mínims; l'interès mutu, i la flexibilitat per adaptar-se a les circumstàncies particulars dels diferents operadors, sense que es puguin dur a terme activitats promocionals entre aquests que indueixin a error sobre el preu i la imatge dels productes, amb la finalitat d'evitar que es perjudiqui la percepció en la cadena sobre la qualitat o el valor dels productes, i es banalitzï una activitat essencial per a l'economia i la societat.

S'ha de destacar, als efectes d'ajustar-ne l'encaix correcte en l'ordenament, que es tracta d'una mesura sectorial encaminada a la protecció des d'una altra perspectiva de la cadena de valor en el sector agroalimentari i que no es dirigeix als consumidors, als efectes de la seva diferenciació clara d'altres normes sectorials, que s'han d'aplicar sense perjudici d'aquesta previsió normativa innovadora, que, a part d'això, ja estava recollida com a *soft law* en el Codi de bones pràctiques mercantils en la contractació alimentària.

Així mateix, avançant-se a l'exigència de la normativa europea actual en la matèria, es preveu la publicitat de les infraccions greus i molt greus, amb fins dissuasius però també punitius, atès que l'element reputacional és essencial en el sector i és procedent, de conformitat amb el que indica el legislador europeu, que el públic tingui coneixement dels operadors que han estat objecte de sanció per les autoritats competents. A fi d'assegurar el ple respecte als drets dels administrats i trobar una solució ponderada, la norma restringeix aquesta publicitat a les que hagin adquirit fermesa en la via administrativa o, en cas que s'hagi interposat un recurs contenciós administratiu, en la via judicial. En el cas de les sancions que imposi l'Administració General de l'Estat, aquesta publicitat s'ha de donar per mitjà de la pàgina web del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

D'altra banda, la norma inclou una modificació concreta que afecta la fiscalitat d'aquestes activitats en un element molt sensible i d'una importància capital per al sector.

Hi ha una preocupació generalitzada pel tractament fiscal actual de les ajudes a la incorporació de joves a l'activitat agrària, una de les línies essencials de la política de renovació del sector primari i un dels eixos sobre els quals versa la nova política agrícola comuna (PAC), pel que fa a la seva imputació temporal. El canvi de qualificació fiscal de les subvencions a la incorporació de joves agricultors, derivades del Marc nacional de desenvolupament rural, ha dificultat que hi puguin accedir una part dels agricultors, fet que ha desincentivat aquestes mesures, essencials en el procés de renovació del procés productiu. Mentre que en el Marc nacional del període 2007-2013 es preveïen les ajudes a la instal·lació de joves agricultors, com a mesures destinades a inversions i despeses d'instal·lació, el Marc nacional 2014-2020 les condiciona directament al desenvolupament d'un pla empresarial. En conseqüència, fiscalment han passat de considerar-se subvencions de capital a subvencions corrents com a ajuda a

la renda, la qual cosa obliga el perceptor a haver de sufragar la totalitat de l'impost en el primer moment, sense possibilitat de fraccionament del pagament al llarg del període quadriennal de percepció.

Per consegüent, en molts casos es liquiden els impostos d'una ajuda encara no percebuda, la qual cosa pot desincentivar precisament l'aposta pel relleu generacional a través d'aquesta mesura. En conseqüència, s'adapta la normativa de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF) per permetre en aquest supòsit, igual que ja succeeix en altres d'anàlegs, tributar en diversos exercicis. Aquesta reforma és d'una gran importància i respon a una demanda tradicional del sector, atès que la incorporació de joves és una de les línies essencials de la política de renovació del sector primari i un dels eixos de la nova PAC. Els seus efectes són molt rellevants; però, no obstant això, té un cost zero per a les arques públiques, ja que permet el pagament de l'impost al llarg de les anualitats d'execució de les ajudes, sense disminuir el volum final d'ingressos públics però acomodant-lo al marc temporal en què es rep l'ajuda.

Així mateix, aquesta Llei introdueix mesures en matèria d'ocupació en aquest àmbit d'activitat, de manera que es faci front a les circumstàncies especials en què es desenvolupa el mercat de treball al camp.

Es tracta d'establir mesures de protecció dels treballadors eventuais afectats pel descens d'activitat, provocat pels canvis progressivament urgents en l'estructura productiva del país, i, d'altra banda, mesures de suport als empresaris agraris, amb la finalitat d'impedir que els efectes derivats de la pèrdua de rendibilitat puguin redundar en una pèrdua accelerada de l'ocupació en l'agricultura i de sostenibilitat financera de les explotacions.

En relació amb la protecció per desocupació, en aquesta norma es regula una mesura de caràcter social que té com a destinataris els treballadors eventuais agraris residents a les comunitats autònomes d'Andalusia i Extremadura afectats pel descens d'activitat provocat per diverses circumstàncies, mitjançant la reducció a vint del nombre de jornades necessàries per accedir al subsidi per desocupació que preveu el Reial decret 5/1997, de 10 de gener, pel qual es regula el subsidi per desocupació a favor dels treballadors eventuais inclosos en el règim especial agrari de la Seguretat Social, així com a la renda agrària que regula el Reial decret 426/2003, d'11 d'abril, i així es pal·lien els efectes negatius de la situació descrita en la protecció social d'un col·lectiu vulnerable de persones treballadores.

La mesura, de caràcter excepcional, es justifica perquè, a més del conjunt de circumstàncies que afecten el sector agrari, en el cas de les comunitats autònomes d'Andalusia i Extremadura, i d'acord amb les dades proporcionades pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, s'ha constatat un descens important de la producció de l'oliverar, fet que, unit a les dificultats que han suposat els aranzels imposats pels Estats Units a aquest sector, ha repercutit en una disminució correlativa de l'ocupació dels treballadors eventuais agraris de les comunitats autònomes esmentades, per la qual cosa es considera que es compleixen les condicions per regular la reducció del nombre mínim de jornades necessàries per accedir al subsidi per desocupació que preveu el Reial decret 5/1997, de 10 de gener, així com a la renda agrària que regula el Reial decret 426/2003, d'11 d'abril.

A més, es recupera per a l'any 2020 la mesura de conversió de contractes temporals de treballadors eventuais agraris en contractes indefinits que inclou els treballadors fixos discontinus, que estableix l'article 7 del Reial decret llei 8/2019, de 8 de març, de mesures urgents de protecció social i de lluita contra la precarietat laboral en la jornada de treball. D'aquesta manera es possibilita a les empreses que transformin contractes temporals amb treballadors pertanyents al sistema especial de treballadors per compte d'altri agraris del règim general de la Seguretat Social, inclosos els fixos discontinus, de manera immediata bonificar-se la quota empresarial per contingències comunes, i se'n distingeix la quantia en funció de l'enquadrament del treballador i de la modalitat de cotització –mensual o per jornades reals treballades. A més, amb l'objectiu d'introduir mesures positives per reduir la bretxa de gènere, s'estableixen quanties incrementades en el cas de la conversió de contractes de dones treballadores. A través d'aquest incentiu se cerca promocionar la

contractació estable en el sector, reduir un volum de precarietat que ha arribat a nivells insostenibles des de la perspectiva social i promoure l'estabilitat en l'ocupació com a principi rector del nostre ordenament laboral.

Finalment, es modifica l'apartat 1.a) de l'article 19 de la Llei 23/2015, de 21 de juliol, ordenadora del Sistema d'Inspecció de Treball i Seguretat Social, que en delimita l'àmbit d'actuació. El tenor literal de l'apartat esmentat determina l'exclusió de l'àmbit d'actuació de la Inspecció de Treball i Seguretat Social respecte dels allotjaments i locals de descans, ubicats fora dels centres de treball o llocs on s'executa l'activitat laboral.

Independentment del caràcter obligatori o no de la posada a disposició dels llocs esmentats per part de les empreses (ja sigui via convencional, contractual o legal), una vegada que els allotjaments són posats a disposició de les persones treballadores, aquests passen a constituir un element de la relació laboral, i és imprescindible que compleixin les condicions adequades d'higiene, salubritat i habitabilitat, d'acord amb el deure de protecció que atribueix a l'empresari l'article 14.2 de la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals.

Així mateix, l'ordre anual per la qual es regula la gestió col·lectiva de contractacions en origen (per a l'any 2020, l'Ordre TMS/1277/2019, de 23 de desembre) inclou entre les obligacions empresarials «la posada a disposició del treballador d'un allotjament adequat durant la vigència del contracte de treball que compleixi les condicions previstes en la normativa en vigor, i ha de quedar garantida, en tot cas, l'habitabilitat i la higiene adequada de l'allotjament». A més, la mateixa Ordre estableix a l'annex IX, per al cas del sector agrícola, les condicions mínimes dels allotjaments de temporada i campanya.

Pel que s'ha exposat, corresponen a la Inspecció de Treball i Seguretat Social, com a servei públic, la vigilància i l'exigència del compliment de la normativa legal i convencional de l'ordre social, i dins d'aquesta, la de seguretat i salut laboral, i de conformitat amb el que estableix l'article 9 de la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals, així com els articles 1.2 i 12 de la Llei ordenadora del Sistema d'Inspecció de Treball i Seguretat Social, és necessari incloure dins del seu àmbit d'actuació locals, habitatges o altres llocs habilitats, encara que no estiguin a les empreses, centres i llocs de treball en què s'executi la prestació laboral, en els quals resideixin, s'allotgin o es puguin quedar els treballadors per raó de la seva feina durant els períodes de descans, i hagin estat posats a disposició per l'empresari, en compliment d'una obligació prevista en una norma legal, un conveni col·lectiu o un contracte de treball. Per aplicació de l'article 18.2 de la Constitució espanyola i de l'article 13.1 de la Llei 23/2015, de 21 de juliol, també en aquests nous àmbits d'actuació subjectes a inspecció, quan coincideixin amb el domicili dels treballadors, és exigible l'obtenció del consentiment exprés d'aquests, o, si no, de l'autorització judicial oportuna.

III

Per tot això, aquesta Llei es configura d'acord amb els principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat i seguretat jurídica que recull l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. Així mateix, és proporcional i transparent, perquè aquesta modificació és compatible amb el contingut de la directiva que en el futur s'hagi de transposar en matèria de cadena alimentària i, per tal com és de mínims, introdueix només en els elements necessaris el contingut addicional que es considera procedent per salvaguardar l'interès públic, i igualment es garanteix el principi de seguretat jurídica, atès que s'assegura un encaix correcte del conjunt de mesures. Finalment, el principi d'eficiència es considera complert, atès que no s'imposen noves càrregues administratives que no siguin imprescindibles enfront de la regulació actual.

IV

Quant als títols competencials que emparen aquesta Llei, l'article primer es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.13a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat competència sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. Se n'exceptuen les modificacions u a tres, relatives al títol II, i la disposició transitòria única d'aquesta Llei, que s'emparen en les regles 6a i 8a de l'article 149.1, que atribueixen a l'Estat la competència exclusiva sobre legislació mercantil i legislació civil.

L'article segon es dicta a l'empara del que disposa la regla 14a de l'article 149.1 de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria d'hisenda general.

L'article tercer es dicta a l'empara de l'habilitació que conté la regla 17a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència sobre la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social, sense perjudici de l'execució dels seus serveis per les comunitats autònomes.

L'article quart es dicta a l'empara de l'habilitació que conté la regla 7a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, per la qual s'atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació laboral, sense perjudici de la seva execució pels òrgans de les comunitats autònomes.

L'article cinquè es dicta conjuntament a l'empara de les regles 7a i 17a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, per les quals s'atribueixen a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació laboral, sense perjudici de la seva execució pels òrgans de les comunitats autònomes, i la competència sobre legislació bàsica i règim econòmic de la Seguretat Social, sense perjudici de l'execució dels seus serveis per les comunitats autònomes.

Article primer. *Modificació de la Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària.*

La Llei 12/2013, de 2 d'agost, de mesures per millorar el funcionament de la cadena alimentària, queda modificada de la manera següent:

U. La lletra c) de l'apartat 1 de l'article 9 queda redactada com segueix, i s'afegeix una nova lletra j):

«c) Preu del contracte alimentari, amb indicació expressa de tots els pagaments, inclosos els descomptes aplicables, que es determina en quantia fixa o variable. En aquest darrer cas, es determina en funció únicament de factors objectius, verificables, no manipulables i expressament establerts en el contracte. En cap cas no s'han d'utilitzar factors que facin referència a preus participats per altres operadors o pel mateix operador. Els factors a utilitzar poden ser, entre d'altres, l'evolució de la situació del mercat, el volum lliurat i la qualitat o la composició del producte. En tot cas, un dels factors ha de ser el cost efectiu de producció del producte objecte del contracte, calculat tenint en compte els costos de producció de l'operador en què s'hagi incorregut efectivament, assumits o similars. En el cas de les explotacions agràries, s'han de tenir en compte factors com ara les llavors i plantes de viver, els fertilitzants, els pesticides, els combustibles i l'energia, la maquinària, les reparacions, els costos de reg, els aliments per als animals, les despeses veterinàries, els treballs contractats o la mà d'obra assalariada. S'entén per factors objectius els que siguin imparcials, fixats independentment de les parts i que tinguin com a referència dades de consulta pública. En el cas de les explotacions agràries, aquests són tals com ara les dades relatives als costos efectius de les explotacions publicades pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.»

«j) Indicació expressa que el preu pactat entre el productor primari agrari, ramader, pesquer o forestal o una agrupació d'aquests i el seu primer comprador cobreix el cost efectiu de producció.»

Dos. S'afegeix un nou article 12 *bis*, amb el contingut següent:

«Article 12 bis. *Activitats promocionals.*

En l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei:

1. El llançament i desenvolupament de promocions s'ha de fer basant-se en els principis:

- a) d'acord i llibertat de pactes;
- b) d'interès mutu, i
- c) de flexibilitat per adaptar-se a les circumstàncies particulars dels diferents operadors.

2. Els pactes sobre promocions comercials s'han de respectar en la seva naturalesa i integritat. Els pactes esmentats, que han de comptar amb l'acord explícit de les dues parts, han de recollir els aspectes que defineixen la promoció: els terminis (dates d'inici i finalització), els preus de cessió, els volums, i les altres qüestions que siguin d'interès, com també els aspectes de la promoció relatius al procediment, el tipus, el desenvolupament, la cobertura geogràfica i l'avaluació del resultat d'aquesta.

3. No s'han de dur a terme activitats promocionals que indueixin a error sobre el preu i la imatge dels productes o que perjudiquin la percepció en la cadena sobre la qualitat o el valor dels productes.»

Tres. S'afegeix un nou article 12 *ter*, amb el contingut següent:

«Article 12 ter. *Destrucció de valor en la cadena.*

Amb la finalitat d'evitar la destrucció del valor en la cadena alimentària, cada operador d'aquesta ha de pagar a l'operador immediatament anterior un preu igual o superior al cost efectiu de producció del producte en què efectivament hagi incorregut o que hagi assumit l'operador esmentat. L'acreditació s'ha de fer de conformitat amb els mitjans de prova admesos en dret.

L'operador que efectuï la venda final del producte al consumidor en cap cas pot fer repercutir a cap dels operadors anteriors el seu risc empresarial derivat de la seva política comercial en matèria de preus oferts al públic.»

Quatre. L'article 23 queda modificat de la manera següent:

1. L'article 23.1.a) queda sense contingut.
2. Els paràgrafs b) i e) de l'article 23.1 queden redactats de la manera següent:

«b) No incloure els aspectes que com a mínim han de contenir els contractes alimentaris, sense perjudici de les conductes que inclogui l'apartat 2.»

«e) Fer modificacions de les condicions contractuals que no estiguin expressament pactades per les parts, sense perjudici de les conductes que inclogui l'apartat 2.»

3. S'afegeix un paràgraf a l'article 23.2, amb el contingut següent:

«De la mateixa manera, és infracció greu: no formalitzar per escrit els contractes alimentaris a què es refereix aquesta Llei; no incorporar en el contracte alimentari el preu que recull l'article 9.1.c); fer modificacions del preu inclòs en el contracte que no estiguin pactades expressament per les parts; la destrucció de valor en la cadena alimentària de conformitat amb l'article 12 *ter* i dur a terme activitats promocionals que indueixin a error sobre el preu i la imatge dels productes de conformitat amb l'article 12 *bis*.»

4. Es presumeix, llevat que hi hagi una prova en contra, que són autors de les infraccions tipificades a la lletra b) de l'apartat 1 i als dos primers incisos del paràgraf tercer de l'apartat 2 d'aquest article, relatius a no formalitzar per escrit els contractes alimentaris i no incorporar en el contracte alimentari el preu que recull l'article 9.1.c), els operadors que no tinguin la condició de PIME, els que no tinguin la condició de productor primari agrari, ramader, pesquer o forestal o agrupació d'aquests i els operadors respecte dels quals l'altre operador que intervé en la relació estigui en situació de dependència econòmica, quan qualsevol d'ells es relacioni amb altres operadors que tinguin la condició de PIME o de productor primari o agrupació d'aquests, o hi estigui en situació de dependència econòmica.

Cinc. L'article 24.2 queda sense contingut.

Sis. S'afegeix un nou article 24 bis, amb el contingut següent:

«Article 24 bis. *Publicitat de les resolucions sancionadores en matèria de contractació alimentària.*

1. L'administració pública competent per a la imposició de les sancions ha de publicar de manera periòdica les resolucions sancionadores imposades per infraccions greus i molt greus en matèria de contractació alimentària que hagin adquirit fermesa en via administrativa o, en cas que s'hagi interposat recurs contenciós administratiu, en via judicial. En el cas de les sancions que imposi l'Administració General de l'Estat, aquesta publicitat s'ha de donar per mitjà de la pàgina web del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

2. La publicitat activa i l'accés a la informació pública que regula el títol I de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, així com les obligacions de publicitat activa que estableixi la legislació autonòmica, s'han de sotmetre, quan la informació contingui dades personals, al que disposen els articles 5.3 i 15 de la Llei esmentada, així com la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals.»

Set. S'afegeix un nou paràgraf a la disposició addicional cinquena, amb el contingut següent:

«En tot cas, són aplicables a aquest sector les exigències que preveuen l'article 9.1.c) i j) i l'article 12 ter d'aquesta Llei.»

Article segon. *Modificació de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni.*

La Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni, es modifica de la manera següent:

U. La lletra b) de l'apartat 1 de l'article 14 queda redactada de la manera següent:

«b) Els rendiments d'activitats econòmiques s'imputen de conformitat amb el que disposa la normativa reguladora de l'impost sobre societats, sense perjudici de les especialitats que per reglament es puguin establir.

No obstant això, les ajudes públiques per a la primera instal·lació de joves agricultors que preveu el Marc nacional de desenvolupament rural d'Espanya es poden imputar per quartes parts, en el període impositiu en què s'obtinguin i en els tres següents.»

Dos. Es modifica la lletra c) i s'afegeix una lletra l) a l'apartat 2 de l'article 14, que queden redactades de la manera següent:

«c) Els guanys patrimonials derivats d'ajudes públiques s'imputen al període impositiu en què tingui lloc el seu cobrament, sense perjudici de les opcions que preveuen les lletres g), i), j) i l) d'aquest apartat.»

«l) Les ajudes públiques per a la primera instal·lació de joves agricultors que preveu el Marc nacional de desenvolupament rural d'Espanya que es destinin a l'adquisició d'una participació en el capital d'empreses agrícoles societàries es poden imputar per quartes parts, en el període impositiu en què s'obtinguin i en els tres següents.»

Article tercer. *Reducció del nombre mínim de jornades reals cotitzades per accedir al subsidi per desocupació o a la renda agrària a favor dels treballadors eventuais agraris residents en el territori de les comunitats autònomes d'Andalusia i Extremadura.*

1. Els treballadors agraris per compte d'altri de caràcter eventual que, en la data d'entrada en vigor del Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació, estiguin inclosos en el sistema especial per a treballadors per compte d'altri agraris de la Seguretat Social i, en la data esmentada, resideixin en el territori de les comunitats autònomes d'Andalusia i Extremadura, poden ser beneficiaris del subsidi per desocupació que regula el Reial decret 5/1997, de 10 de gener, o de la renda agrària que regula el Reial decret 426/2003, d'11 d'abril, encara que no tinguin cobert en aquest sistema de la Seguretat Social el nombre mínim de jornades reals cotitzades que estableix l'article 2.1.c) o l'article 2.1.d) dels reials decrets esmentats, respectivament, sempre que tinguin cobert en el sistema especial esmentat un mínim de 20 jornades reals cotitzades en els dotze mesos naturals immediatament anteriors a la situació de desocupació, i compleixin la resta dels requisits que exigeixen l'article 288 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, i els reials decrets esmentats.

2. Quan s'apliqui el que preveu l'apartat 1 d'aquest article, es considera acreditat un nombre de 35 jornades reals cotitzades als efectes del que estableixen:

- a) L'article 5.1.a) del Reial decret 5/1997, de 10 de gener.
- b) Els articles 4.1 i 5.1.a) del Reial decret 426/2003, d'11 d'abril.

3. En les sol·licituds que es presentin a partir de l'entrada en vigor del Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació, en l'àmbit territorial que indica l'apartat 1 d'aquest article, cal atènyer-se al següent:

a) Per aplicar la disposició transitòria primera del Reial decret 5/1997, de 10 de gener, s'ha de completar un nombre mínim de 20 jornades reals, cotitzades, en la forma que preveu la disposició esmentada.

b) Per aplicar la disposició transitòria segona del Reial decret 5/1997, de 10 de gener, quan s'acrediti un nombre igual o superior a 20 jornades cotitzades, es considera acreditat un nombre de 35 jornades cotitzades.

Article quart. *Conversió de contractes eventuais de treballadors agraris en contractes indefinits o contractes fixos discontinus.*

1. Les empreses que ocupin treballadors enquadrats en el sistema especial per a treballadors per compte d'altri agraris que estableix el règim general de la Seguretat Social que transformin, abans de l'1 de gener de 2021, els contractes de treball de durada temporal subscrits amb aquests treballadors, sigui quina sigui la data de la seva formalització, en contractes de durada indefinida, inclosos els contractes fixos discontinus,

tenen dret a les següents bonificacions en la quota empresarial per contingències comunes a la Seguretat Social, durant els dos anys següents a la transformació del contracte:

a) Si el contracte es refereix a treballadors enquadrats en el grup 1 de cotització, amb cotització per bases mensuals, i que tinguin una base de cotització mensual inferior a 1.800 euros, la bonificació és de 40 euros/mes (480 euros/any). En el cas de treballadores, les bonificacions esmentades són de 53,33 euros/mes (640 euros/any).

b) Si el contracte es refereix a treballadors enquadrats en el grup 1 de cotització, que cotitzin per jornades reals treballades i la base de cotització diària dels quals sigui inferior a 81 euros, la bonificació és de 2 euros/dia. En el cas de treballadores, les bonificacions són de 2,66 euros/dia.

c) Si el contracte es refereix a treballadors enquadrats en algun dels grups de cotització entre el 2 i l'11, que tinguin una base de cotització mensual inferior a 1.800 euros o una base diària inferior a 81,82 euros, la bonificació es correspon amb la quantia necessària perquè la quota resultant per contingències comunes no superi 4,63 euros/mes, o 4,30 euros per jornada real treballada. En el cas de treballadores, la bonificació es correspon amb la quantia necessària perquè la quota resultant per contingències comunes no superi 63,09 euros/mes, o 2,87 euros per jornada real treballada.

2. Les bonificacions que preveu l'apartat 1 no són aplicables durant les situacions d'incapacitat temporal, risc durant l'embaràs i risc durant la lactància natural, així com de naixement i cura del menor causades durant la situació d'activitat a què es refereix l'article 5.7 del Reial decret llei 28/2018, de 28 de desembre, en la redacció que en fa l'article 5 del Reial decret llei 8/2019, de 8 de març, de mesures urgents de protecció social i de lluita contra la precarietat laboral en la jornada de treball.

3. Per a l'aplicació d'aquest incentiu, l'empresa ha de mantenir en l'ocupació el treballador contractat almenys tres anys des de la data de transformació del contracte. En cas d'incompliment d'aquesta obligació, s'ha de procedir al reintegrament de l'incentiu.

No es considera incomplerta l'obligació de manteniment de l'ocupació anterior quan el contracte de treball s'extingeixi per causes objectives o per acomiadament disciplinari quan l'un o l'altre sigui declarat o reconegut com a procedent, ni les extincions causades per dimissió, mort, jubilació o incapacitat permanent total, absoluta o gran invalidesa dels treballadors.

4. En el que no estableix aquesta disposició són aplicables les previsions que conté la secció I del capítol I de la Llei 43/2006, de 29 de desembre, per a la millora del creixement i de l'ocupació, excepte el que estableix l'article 2.7.

Article cinquè. *Modificació de la Llei 23/2015, de 21 de juliol, ordenadora del Sistema d'Inspecció de Treball i Seguretat Social.*

La lletra a) de l'apartat 1 de l'article 19 de la Llei 23/2015 de 21 de juliol, ordenadora del Sistema d'Inspecció de Treball i Seguretat Social, queda redactada de la manera següent:

«a) Les empreses, els centres de treball i, en general, els llocs de treball en què s'executi la prestació laboral, encara que estiguin directament regits o gestionats per les administracions públiques o per entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia vinculades o dependents de qualssevol d'elles, amb subjecció, en aquest últim cas, al que preveu la normativa que regula aquesta actuació en les administracions públiques. L'actuació de la Inspecció de Treball es pot exercir també en locals, habitatges, o altres llocs habilitats, encara que no es trobin en les empreses, els centres i llocs de treball en què s'executi la prestació laboral, en els quals resideixin, s'allotgin o puguin romandre els treballadors per raó del seu treball durant els períodes de descans, i hagin estat posats a disposició d'aquests per l'empresari, en compliment d'una obligació prevista en una norma legal, un conveni col·lectiu o un contracte de treball.»

Disposició addicional única. *Informe del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.*

Al cap d'un any de la seva entrada en vigor, el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació ha de presentar un informe a la Comissió Delegada del Govern per a Afers Econòmics en què s'han d'analitzar els resultats de l'aplicació de les mesures que recull el Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació. En particular, aquest informe ha de detallar l'impacte de les mesures esmentades sobre el sector agroalimentari espanyol i sobre els consumidors atenent l'evolució que s'hagi produït del sistema de fixació de preus i dels preus finals dels productes agroalimentaris.

Disposició transitòria única. *Contractes preexistents.*

Els contractes alimentaris en vigor, incloses les seves pròrrogues i novacions, en el moment d'entrada en vigor del Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació, mantenen la seva validesa, si bé s'han d'adaptar en allò en què no s'ajustin al que disposa aquesta norma en el termini de sis mesos des de la seva entrada en vigor.

Disposició derogatòria única.

Queda derogat el Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació.

Disposició final primera. *Títols competencials.*

L'article primer es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.13a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència sobre les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. Se n'exceptuen les modificacions u a tres, relatives al títol II, i la disposició transitòria única de la present Llei, que s'emparen en les regles 6a i 8a de l'article 149.1, que atribueixen a l'Estat la competència exclusiva sobre legislació mercantil i legislació civil.

L'article segon es dicta a l'empara del que disposa la regla 14a de l'article 149.1 de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria d'hisenda general.

L'article tercer es dicta a l'empara de l'habilitació que conté la regla 17a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència sobre la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social, sense perjudici de l'execució dels seus serveis per les comunitats autònomes.

L'article quart es dicta a l'empara de l'habilitació que conté la regla 7a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, per la qual s'atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació laboral, sense perjudici de la seva execució pels òrgans de les comunitats autònomes.

L'article cinquè es dicta conjuntament a l'empara de les regles 7a i 17a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, per les quals s'atribueixen a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació laboral, sense perjudici de la seva execució pels òrgans de les comunitats autònomes, i la competència sobre legislació bàsica i règim econòmic de la Seguretat Social, sense perjudici de l'execució dels seus serveis per les comunitats autònomes.

Disposició final segona. *Entrada en vigor i efectes.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat». L'article segon té efectes des de l'1 de gener de 2020.

El que disposa l'article tercer és aplicable a les sol·licituds presentades a partir de la data d'entrada en vigor del Reial decret llei 5/2020, de 25 de febrer, pel qual s'adopten

determinades mesures urgents en matèria d'agricultura i alimentació, i fins al 31 de desembre de 2020, inclusivament.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de desembre de 2020.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN